

для стабільної діяльності підприємства стануть: збільшення власного капіталу, отримання додаткового фінансування, підвищення ліквідності балансу, удосконалення стратегії управління дебіторською і кредиторською задолженістю підприємства. Делая висновок, слід відзначити, що головним умовою стабільного функціонування підприємства ООО «Монблан» і прийняття вірних управлінських рішень необхідно впровадити в процес управління фінансово-економічними результатами методики фінансового аналізу і планування.

Предполагається. В теперішній час для досягнення необхідних і оптимальних умов стабільної діяльності підприємства в сучасних умовах ринкової економіки в практиці основних українських підприємств проводиться діагностика можливості банкрутства підприємства, яка включає в себе експрес – діагностику і фундаментальну діагностику ризику настання банкрутства. Слід відзначити, що тільки комплекс своєчасної експрес – діагностики об'єднаної з фундаментальними методами діагностики банкрутства в єдине ціле зможе послужити інструментом визначення детальної картини кризових явищ фінансового стану підприємства і допоможе визначити необхідні умови стабільної діяльності підприємства в сучасних умовах господарювання.

Література

- 1 Ковалев, В.В., Волкова, О.Н. *Аналіз господарської діяльності підприємства: навч.* – М.: ТК Велбі, Вид-во Проспект, 2007. – 424 с.
- 2 Краснова В.В. *Управління промисловим комплексом в умовах транзитивної економіки*– Донецьк: ДонНУ, 2002. – 256 с.
- 3 Негашев, Е.В. *Аналіз фінансів підприємства в умовах ринку / Е.В. Негашев.* – М.: 2009 - 254с.
- 4 Сергеев, И.В. *Економіка підприємства: Навч. посібник.* – 2-е вид., перероб. і доп. – М.: Фінанси і статистика, 2009.- 304 с.
- 5 *Господарський кодекс України//Голос України.* – 2003. – 14 марта. - № 49-50
- 6 *Відповідність ООО „Монблан” за 2009 – 2011гг.*

Лідія СЕНІВ, Юрій МАЛИНОВСЬКИЙ
Національний університет «Львівська політехніка»

РОЛЬ ТРАНСФЕРНИХ ПЛАТЕЖІВ У СТРУКТУРІ ДОХОДІВ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

Економічне зростання, що розпочалося в Україні з 2000-го року, супроводжувалося підвищенням показників рівня життя населення, найважливішими серед яких є доходи.

Серед основних джерел доходів населення України виділяють: заробітну плату, прибуток і змішаний дохід, доходи від власності, а також соціальні допомоги та інші одержані поточні трансфери [1].

Соціальні трансфери, які відігравали значну роль у формуванні структури доходів населення СРСР, і надалі залишаються важливим джерелом доходів. Вони включають пенсії, соціальні допомоги від фонду соціального страхування, інші одержані поточні трансфери тощо. Частка соціальних трансферів у структурі доходів домогосподарств у динаміці істотно збільшилась: у 2000 р.-20,9%; у 2001 р.-20,5%; у 2002 р.-39,4%; у 2003р.-39%; у 2004 р.-37,6%; у 2005 р.-40,5%; у 2006 р.-39%; у 2007 р.-37, 44%; у 2008 р.-39%; у 2009 р.-39,6%; у 2010 р.-38,5%, у 2011 р.-37,04%, за другий квартал 2012 р.-40,16%. Максимальна їх частка зафіксована у 2009 р. -40,8% від загальних джерел формування доходів, мінімальна у 2000 р. -34,8%. [1]. Тобто, це свідчить про позитивний розвиток сфери соціального захисту населення, але формує у людей психологію утриманців держави. Також, це зумовлює послаблення економічної активності і мотивації до праці населення та гальмує розвиток трудового потенціалу загалом.

На думку Н. Холода, різке зростання частки соціальних трансферів у доходах населення було спричинене наступними чинниками: 1) економічне зростання дозволило збільшити доходи бюджету, а відтак – суттєво збільшити видатки і на соціальні трансфери; 2) політична боротьба між різними політичними партіями викликала економічний популізм і соціальні видатки стали інструментом у боротьбі за голоси виборців; 3) ухвалені нові соціальні програми існували без

скасування чи реформування старих, тому система соціальних трансферів стала надзвичайно громіздкою, заплутаною та неефективною [2].

Отже, трансферні платежі займають вагоме місце у структурі доходів населення України. Частка цих платежів у динаміці істотно збільшилась за період 2000-2012 рр., що призвело як до позитивних (розвиток сфери соціального захисту) так і негативних (зниження економічної активності та мотивації до праці) наслідків.

Література

1. www.ukrstat.gov.ua. 2. Холод Н.М. Розподіл доходів та бідність у перехідних економіках: монографія/ Назар Холод.-Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2009.-442 с.

Олександр СЕРДЮК

Донецький національний технічний університет

ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ВУГЛЕВИДОБУВНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Вуглевидобувне підприємство представляє собою складну систему виробництва, діяльність якої залежить від багатьох зовнішніх, внутрішніх та природних факторів. На відміну від інших підприємств, діяльність вугільних шахт обмежена межами шахтного поля. Успішність їхнього функціонування залежить від обсягів запасів вугілля та від умов ведення гірничих робіт. Тобто, найбільший вплив на роботу вуглевидобувних підприємств мають природні фактори. Тому показники інвестиційної привабливості вуглевидобувних підприємств значно відрізняються від підприємств інших галузей економіки.

На формування інвестиційної привабливості вугільної шахти мають вплив ряд факторів від яких залежить перспектива функціонування підприємства у майбутньому періоді. Врахування цих факторів дозволяє визначитися зі стратегією розвитку підприємства та розрахувати обсяг інвестицій необхідних для рентабельної роботи шахти. Формування інвестиційної привабливості вуглевидобувного підприємства залежить від п'яти основних факторів, а саме: виробничого потенціалу, державної політики, наявності трудових ресурсів, показників рентабельності, інноваційного потенціалу.

Виробничий потенціал вуглевидобувного підприємства визначається як – сукупний показник запасів вугілля та умов ведення гірничих робіт. Даний показник демонструє наскільки доцільною є подальша експлуатація шахти. Для визначення виробничого потенціалу потрібно в першу чергу проаналізувати такі показники як: запаси вугілля, умови ведення робіт, якість вугілля. Виробничий потенціал є найважливішим фактором при оцінці інвестиційної привабливості вуглевидобувного підприємства.

Врахування інноваційного потенціалу також є необхідним для оцінки можливості розвитку вуглевидобувного підприємства у майбутньому періоді. У найбільш загальному сенсі інноваційний потенціал це здатність підприємства до впровадження інновацій. Тобто адаптованість та спроможність структур підприємства до втілення нових управлінських, виробничих та фінансових заходів. Що стосовно вуглевидобувних підприємств, рівень інноваційного потенціалу на них формується на основі показників фінансового, технічного, природного, робітничого, управлінського та мотиваційного потенціалів підприємства.

За допомогою аналізу показників рентабельності підприємства можливо визначити ефективність використання матеріальних, трудових та фінансових ресурсів підприємства. Тобто за допомогою даного показника можна визначити на скільки ефективним є рівень роботи підприємства. Визначення показників рентабельності вуглевидобувного підприємства є важливим кроком для встановлення необхідного обсягу інвестицій.

Державна політика має прямий вплив на формування інвестиційної привабливості, який полягає у регулюванні процесів які відбуваються на ринку вугілля та устаткування. Також держава встановлює рівень оподаткування для підприємств вугільної галузі. Тобто держава створює певні умови для функціонування вугільної галузі. Оптимізація ринкових та податкових процесів для